

heid, die hem een aangenaam sterkend bewustzijn van overwicht gaf.

Tot een duidelijke waarneming kwam hij zoo gauw niet. Zijn voorstelling van een laag vertrek, met licht groen geverfde wanden en een sjofel ameublement vulde hij pas naderhand aan door weeropdoemende beelden van mahoniehouten stoelen met zwart trijpen zittingen, een vaal afgesleten kleed op den vloer, een kleurig omplooiden spiegel. Wat hem echter dadelijk trof was de verwarrende menigte beeldjes, platen, photographieën, menu's, kaartjes enz. op kasten, schoorsteenmantel en tafel. Overal was 't vol. Ook lette hij nog het roode gordijntje op, om de hanglamp in het midden, maar tegelijkertijd Siria's forsche gestalte, die naast het venster omhoog rees voor een hoog mahoniehouten cilinderbureau vol paperassen.

Dezelfde doordringende blik, dezelfde fier gebogen neus, dezelfde mooie knevel van vroeger; maar toch zag hij er in deze omlijsting met zijn half openhangende, kale uniform veel poverder uit dan voorheen.

De referendaris kwam meer op zijn gemak; doch toen Siria, in 't geheel niet verlegen, hem met uitgestoken hand te gemoet trad, verloor hij weer veel van zijn zekerheid.

„Hé, mijnheer Blank komt u het einde van de wereld eens bekijken? Jongen, dat moet voor u geen plezierreisje zijn! Zoo'n antimilitarist vindt hier wel wat veel stof tot ergernis. En dan die lange zit! Vervelend, hè? In allen gevalle apprecieer ik 't zeer, dat u mijn woning niet voorbijgaat. — Mag ik u iets aanbieden? Mijn tweede ontbijt is al opgeruimd; maar er zal nog wel 't een en ander in huis zijn. U komt zeker direct van het station. Sporen maakt hongerig.”

Blank voelde zich overrompeld door deze luchtig vriendelijke toespraak. Dankend liet hij zich zijn overjas uittrekken, glimlachte eens onder het zitten-gaan op een bijgeschoven stoel en begreep niet recht, hoe 't hem lukken zou een ernstigen toon aan te slaan.

Tegelijkertijd rees Siria's forsche gestalte omhoog.